

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: V. V.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Vodkou
sídlem Orlí 542/27, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Vězeňská služba České republiky, generální ředitelství
sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 27. 8. 2021, č. j. VS-152398-2/ČJ-2021-800073-RVO,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti výše označenému rozhodnutí, kterým generální ředitel Vězeňské služby České republiky zamítl stížnost žalobce proti rozhodnutí ředitele

Vazební věznice a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno ze dne 30. 6. 2021, č. j. VS-8999903001/06/21-30/NVVP/1, o stanovení výše náhrady nákladů výkonu vazby, vydaného ve vazbě na usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 28. 4. 2021, č. j. 3 T 131/2020-1119, kterým byla žalobci v souladu s § 152 odst. 1 písm. a) trestního řádu uložena povinnost nahradit státu náklady spojené s výkonem vazby za období od 4. 3. 2020 do 22. 2. 2021. V návaznosti na uvedené byla žalobci citovaným rozhodnutím ředitele Vazební věznice dle § 10 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 10/2000 Sb. (dále jen „vyhláška č. 10/2000 Sb.“), stanovena povinnost uhradit náklady výkonu vazby za 303 dnů ve výkonu vazby (z celkových 356 kalendářních dnů bylo odečteno 53 dní, po kterou byla žalobci poskytována ústavní – nemocniční péče), a to ve výši 13 635 Kč.

2. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neshledal důvodnými námitky žalobce, obsažené v jím podané stížnosti, v nichž namítal, že došlo k neoprávněnému stanovení výše uvedených nákladů za vazbu, neboť tyto byly již dříve uhrazeny na účet Okresního soudu Brno-venkov. Dle § 11 odst. 2 vyhlášky č. 10/2000 Sb. může stížnost směřovat pouze proti vypočtené výši nákladů výkonu vazby a nemá odkladný účinek. Žalovaný v rámci svého rozhodnutí přezkoumal výpočet nákladů výkonu vazby a konstatoval, že náklady výkonu vazby byly vypočteny ve správné výši, a v postupu ředitele Vazební věznice nebylo shledáno pochybení. Současně poukázal na to, že šetřením bylo zjištěno, že L. V. (matka žalobce) odeslala dne 30. 6. 2021 poštovní poukázkou částku 20 000 Kč na účet číslo 19-828641/0710 patřící Okresnímu soudu Brno – venkov. Částka přitom byla odeslána na účet soudu ještě před vydáním rozhodnutí ředitele Vazební věznice. Odeslaná částka tedy předcházela rozhodnutí o stanovení výše náhrady nákladů výkonu vazby, neodpovídala výši předepsané k úhradě nákladů výkonu vazby, a byla zaslána nesprávnému subjektu a na nesprávný účet. Matka žalobce dále odeslala dne 8. 7. 2021 poštovní poukázkou částku 5 500 Kč na účet Vazební věznice. Touto částkou tak již byla provedena částečná úhrada závazku žalobce ve výši 13 365 Kč, přičemž žalobce byl v předmětném rozhodnutí generálního ředitele zároveň vyzván k doplatku zůstatku závazku ve výši celkem 8 135 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce v podané žalobě namítá, že předmětné rozhodnutí nenapadá toliko z toho důvodu, že by byla nesprávně stanovena výše nákladů výkonu vazby, ale z toho důvodu že k vydání rozhodnutí ředitele Vazební věznice o povinnosti je uhradit došlo v době, kdy již byla ze strany žalobce (matky žalobce) uhrazena, a to dokonce v částce vyšší než byla nakonec v napadeném rozhodnutí stanovena. Skutečnost, že byla uhrazena na účet Okresního soudu Brno-venkov, na to nemůže mít vliv, neboť se stále jedná o úhradu na účet státu. Žalobce tak má za to, že ze strany žalovaného, resp. ředitele Vazební věznice vydáním rozhodnutí dochází k jeho perzekuci. Pokud tedy žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí žalobci stanoví povinnost uhradit doplatek ve výši 8 135 Kč, jedná se o nezákonné rozhodnutí, neboť částka již byla v plné výši dávno uhrazena.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s ohledem na povahu žalobních námitek toliko setrvává na své argumentaci, vyjádřené již v napadeném rozhodnutí, na jehož příslušné pasáže ve vyjádření odkazuje, stejně jako podrobně rekapituluje průběh řízení o žalobcem podané stížnosti i skutečnosti zjištěné v jeho průběhu na základě šetření žalovaného. Z toho důvodu má za to, že postup žalovaného i ředitele Vazební věznice byl zcela v souladu s příslušnou právní úpravou, a proto jsou žalobní námitky žalobce nedůvodné.

IV. Posouzení věci soudem

6. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
7. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasné námitky žalobce vůči rozhodnutí žalovaného, v němž byla žalobci stanovena povinnost uhradit nedoplatek ve výši 8 135 Kč, coby zůstatek závazku v podobě úhrady nákladů spojených s výkonem vazby žalobce za období od 4. 3. 2020 do 22. 2. 2021 v souladu s § 152 odst. 1 písm. a) trestního řádu ve spojení s vyhláškou č. 10/2000 Sb.
8. Podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 10/2000 Sb. rozhodnutí o výši nákladů výkonu vazby „vydává ředitel věznice, a to na základě pravomocného rozhodnutí soudu, kterým byla odsouzenému uložena povinnost k náhradě nákladů spojených s výkonem vazby.“ Tímto rozhodnutím bylo citované usnesení Okresního soudu Brno-venkov, č. j. 3 T 131/2020-1119. V návaznosti na to byla žalobci citovaným rozhodnutím ředitele Vazební věznice dle § 10 vyhlášky č. 10/2000 Sb. stanovena povinnost uhradit náklady výkonu vazby za 303 dnů ve výkonu vazby (z celkových 356 kalendářních dnů bylo odečteno 53 dní, po kterou byla žalobci poskytována ústavní – nemocniční péče), a to ve výši 13 635 Kč. Podle § 11 odst. 2 vyhlášky č. 10/2000 Sb. „*může odsouzený proti rozhodnutí podle odstavce 1 do 3 dnů od doručení podat stížnost řediteli věznice, který rozhodnutí vydal. Odsouzený, kterému byla povinnost k náhradě nákladů spojených s výkonem vazby uložena až po propuštění z výkonu trestu nebo vazby, může stížnost podat do 5 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí podle odstavce 1 doručeno. Stížnost může směřovat jen proti vypočtené výši nákladů výkonu vazby a nemá odkladný účinek. O stížnosti rozhoduje do šedesáti dnů od jejího obdržení generální ředitel Vězeňské služby nebo jím pověřený zaměstnanec Vězeňské služby.*“
9. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalobce podal proti rozhodnutí ředitele Vazební věznice stížnost, v níž namítal, že mu povinnost uhradit náklady výkonu vazby ve výši 13 635 Kč, vůbec již neměla být stanovena, jelikož požadovanou částku dříve uhradil (resp. jeho matka poštovní poukázkou). Podle citovaného § 11 odst. 2 vyhlášky č. 10/2000 Sb., může stížnost směřovat jen proti vypočtené výši nákladů výkonu vazby. Přestože tedy žalobce své námitky nesměřoval proti konkrétní vypočtené výši nákladů výkonu vazby, kterou nikterak nerozporoval (a nečiní tak ani v žalobě), a své námitky směřoval na zpochybnění toho, že mu vůbec ještě byla taková povinnost úhrady nákladů stanovena, ačkoliv již předtím provedl jejich úhradu, žalovaný uvedené námitky věcně přezkoumal a neshledal je důvodnými.
10. Krajský soud se s tímto postupem ztotožňuje a neshledává v něm nic nezákonného, stejně jako nemá za to, že by ze strany ředitele vazební věznice či žalovaného došlo k nějakému pochybení, které by zatížilo jejich rozhodnutí vadou nezákonnosti. Pokud jde o žalobcem

předestřené žalobní námitky, které jsou totožné s námitkami uplatněnými v jím podané stížnosti, i v tomto ohledu se krajský soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že k žádnému pochybení ze strany ředitele Vazební věznice při vydání citovaného rozhodnutí nedošlo a tedy žalobce nebyl nikterak zkrácen na jeho právech. Podstatným pro nyní projednávanou věc je skutečnost, že ředitel Vazební věznice ve svém rozhodnutí řádným a přezkoumatelným způsobem vymezil částku, kterou byl žalobce povinen na náhradu nákladů výkonu vazby, dále způsob jejího výpočtu a v neposlední řadě i přesné parametry způsobu její úhrady. Skutečnost, že žalobce (prostřednictvím své matky) hradil jiným způsobem, tj. v jiné formě (poštovní poukázka), na jiný účet, jinému orgánu veřejné moci (Okresní soud Brno-venkov) a v neodpovídající částce, nelze přičítat k tíži řediteli Vazební věznice, resp. žalovaného, pokud po provedeném šetření zjistil nedoplatek, k jehož úhradě byl žalobce řádně vyzván. Tvrzení žalobce o tom, že se stále jednalo o úhradu na účet státu, na tomto závěru krajského soudu nemůže nic měnit a do značné míry postrádá relevanci. V neposlední řadě považuje krajský soud za vhodné dodat, že dle zjištění a tvrzení žalovaného ostatně žalobce částečně danou částku uhradil řádným a v rozhodnutí žalovaného stanoveným způsobem. Žalobcem tvrzené neoprávněné zadržování částky ve výši 20 000 Kč ze strany Okresního soudu Brno-venkov není předmětem nyní projednávané věci, tím spíše, že nebylo nikterak prokázáno, že by snad hypoteticky došlo k převodu této částky z účtu okresního soudu na účet Vazební věznice. Pokud tyto problémy spojené s nesprávně zvoleným způsobem úhrady dlužné částky u žalobce i nadále přetrvávají, je zcela zřejmé, že řešení spočívá v komunikaci s Okresním soudem Brno-venkov a identifikací nesprávné platby, rozhodně to není a nebylo v moci žalovaného. Napadené rozhodnutí žalovaného proto nelze dle krajského soudu považovat ani za nezákonné.

V. Závěr a náklady řízení

11. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
12. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu